

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **L. L.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2017, č. j. CPR-27372-2/ČJ-2016-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2017, č. j. 29 A 1/2017 - 36.

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 3. 10. 2016, č. j. KRPE 23261-41/ČJ-2016-170022-SV, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Současně stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Ten ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uzavřel, že žalovaná ve správním řízení nepochybila procesně ani věcně; napadené rozhodnutí proto neshledal nezákonným ani nepřezkoumatelným a žalobcem uplatněné žalobní námitky důvodnými.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel nejprve namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Má za to, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a pouze přebral argumentaci žalované obsaženou v napadeném rozhodnutí, aniž by vysvětlil, proč právě jí dává přednost před argumentací stěžovatele. Krajský soud tím aproboval nesprávná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů. Konkrétně se krajský soud nedostatečně zabýval posouzením přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele vzhledem k tvrzenému nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Krajský soud se rovněž řádně nevypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů.

[6] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že nesprávně vypořádal žalobní námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány a způsobu, kterým tyto posoudily otázku uzavření pracovněprávního vztahu a otázku výkonu nelegální práce. Uvádí, že ke dni podání kasační stížnosti nedošlo k uzavření pracovněprávního vztahu mezi ním a společností BINYAPI AUTOMOTIVE s. r. o., jak nesprávně dovodily správní orgány. Rovněž podotýká, že činnost, kterou prováděl, nemohla být správními orgány považována za nelegální práci, a to zejména s ohledem na krátkou dobu jejího trvání. Zdůrazňuje, že pro učinění těchto závěrů neměly správní orgány ve spise dostatek důkazů. Na podporu svých tvrzení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120, podle něhož je jedním ze znaků nelegální práce soustavnost jejího výkonu.

[7] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil také námitku týkající se nezákonně provedeného dokazování ve správním řízení a nepoužitelnosti některých důkazů. Stěžovatel má za to, že ze správního spisu vyplývá, že posuzovanou činnost vykonával jako osoba samostatně výdělečně činná a správní orgány řádně neprokázaly opak. Poukazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, podle kterého je třeba protokol o kontrole jakožto listinný důkaz řádně jako důkaz provést, jinak jej nelze považovat za přípustný důkazní prostředek.

[8] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s posouzením, které krajský soud učinil ohledně namítané nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění (co do zásahu do stěžovatelova

soukromého a rodinného života a co do délky správního vyhoštění). Nezohlednil totiž řádně naplnění jednotlivých kritérií přiměřenosti vyplývajících z § 174a zákona o pobytu cizinců, jako je velmi nízká společenská nebezpečnost údajného protiprávního jednání stěžovatele, velmi dlouhá doba jeho pobytu na území České republiky, integrace do společnosti a jeho sociální vazby. Stěžovatel má za to, že v jeho případě nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn vydat rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu, že by nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[9] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku. Tomu kasační soud usnesením ze dne 27. 7. 2017, č. j. 8 Azs 109/2017 - 34, vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku; ten považuje za přezkoumatelný a zákonný. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

V.

[11] Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.)

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jelikož stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto kasační námitkou. Bylo by předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítl, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má- li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[14] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[15] Namítal-li stěžovatel, že se krajský soud dostatečně nezabýval vznesenými žalobními námitkami a pouze převzal argumentaci žalované uvedenou v napadeném

rozhodnutí, zdůrazňuje Nejvyšší správní soud, že takový postup krajského soudu není, za předpokladu, že je rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněno, *a priori* vyloučen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). V právě posuzované věci však krajský soud uvedeným způsobem nepostupoval; v napadeném rozsudku sám přednesl argumentační linii a uvedl svá stanoviska ke stěžovatelem nastoleným otázkám uplatněným v rámci žalobních bodů.

[16] Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil stěžovatelovým výtkám, že se krajský soud nedostatečně zabýval posouzením přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele vzhledem k tvrzenému nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele a námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů. K oběma uvedeným námitkám se krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil. Byť bylo odůvodnění krajského soudu stručné, odpovídalo obecnosti žalobních námitek a skutkovým okolnostem věci. Kasační soud ve své judikatuře k uvedenému již vyslovil, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů přitom do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

[17] Co se týče prvé z uvedených námitek, je ze str. 4-5 napadeného rozsudku zřejmé, že se krajský soud ztotožnil se závěrem správních orgánů, že stěžovatel naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců (a to včetně přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a přisvědčil rovněž délce uloženého opatření. Ke stěžovatelem obecně namítaným pochybením, jichž se měly správní orgány dopustit v průběhu správního řízení, a vadám správních rozhodnutí se krajský soud vyjádřil odpovídajícím obecným způsobem, když na str. 3 napadeného rozsudku vyslovil, že *„závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.“*

[18] Nejvyšší správní soud k uvedenému pouze pro úplnost doplňuje, že podle jeho ustálené judikatury nemají správní soudy povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Těmto požadavkům napadený rozsudek vyhověl.

[19] Kasační soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Krajský soud dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně hodnotil. Vypořádal se odpovídajícím způsobem se stěžejní žalobní argumentací a vysvětlil, proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěla žalovaná a před ní i správní orgán prvního stupně.

[20] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, zabýval se dále kasačními námitkami poukazujícími na jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[21] Ze správního spisu se podává, že se dne 17. 3. 2016 uskutečnila pobytová kontrola v provozovně společnosti Kögel, s. r. o., na adrese U Dvořiska 1219, Choceň, při které zde byl při pracovní činnosti zastižen stěžovatel. Lustrací informačních systémů Policie České republiky a Ministerstva vnitra bylo zjištěno, že stěžovatel měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – osoby samostatně výdělečně činné ode dne 1. 11. 2015 do 31. 10. 2016. K výkonu své pracovní činnosti v provozovně společnosti Kögel, s. r. o. stěžovatel uvedl, že ji vykonává na základě dohody o provedení práce, kterou uzavřel se společností BINYAPI AUTOMOTIVE s. r. o., se sídlem 17. listopadu 237, Pardubice. Jelikož tuto dohodu stěžovatel v době provádění pobytové kontroly neměl u sebe, poskytl ji inspektor Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj (dále jen „inspektor OIP“). Vyplynulo z ní, že byla uzavřena na dobu od 18. 1. 2016 do 1. 2. 2016 a že se stěžovatel zavázal osobně vykonat pro společnost BINYAPI AUTOMOTIVE s. r. o. práce pomocného inspektora kvality na vstupní, mezioperační a výstupní kontrole ve skupině prací č. 2, na místě výkonu práce: Česká republika, pravidelném pracovišti pro účely cestovních náhrad: Choceň, s celkovým rozsahem práce max. 300 hodin za kalendářní rok a za odměnu 65 Kč/hod s případným možným výkonnostním příplatkem k odměně 0 – 25 Kč/hod. Dále dohoda obsahovala ustanovení, která upřesňovala způsob a splatnost odměny za vykonanou práci, výčet povinností, práv a závazků zaměstnance či zaměstnavatele a určení nadřízeného zaměstnance. Dodatečně ve správním řízení byla správnímu orgánu prvního stupně doložena další dohoda o provedení práce, uzavřená na dobu od 2. 2. 2016 do 31. 3. 2016, tou se stěžovatel zavázal za obdobných podmínek pro tutéž společnost vykonávat práci svářeče ve skupině prací č. 2. Z docházkových listů vedených u společnosti BINYAPI AUTOMOTIVE s. r. o. vyplynulo, že stěžovatel v období od 19. 1. 2016 do 31. 1. 2016 odpracoval 10 směn v rozsahu 101 hodin, v období od 1. 2. 2016 do 29. 2. 2016 odpracoval 23 směn v rozsahu 249, 5 hodin a v období od 1. 3. 2016 do 17. 3. 2016 odpracoval 13 směn v rozsahu 140, 5 hodin, tj. celkem 491 hodin.

[22] Na základě uvedeného učinil správní orgán prvního stupně závěr, že stěžovatelova činnost byla v rozporu s účelem uděleného povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, kterým bylo podnikání osoby samostatně výdělečně činné. Stěžovatel totiž v provozovně společnosti Kögel, s. r. o. neprovozoval nezávislé živnostenské podnikání vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku, ale vykonával závislou práci, tak jak ji definuje § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. K výkonu takové činnosti však cizinec podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu; stěžovatel však nedisponoval ničím z uvedeného, ani se na něj nevztahovala žádná z výjimek stanovených v § 98 citovaného zákona. Tyto skutečnosti byly na místě prováděné pobytové kontroly ověřeny prostřednictvím přítomného inspektora OIP. Jelikož měl

správní orgán prvního stupně indicie směřující k domněnce, že je stěžovatel na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv bylo takové povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, zahájil s ním správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti především nesouhlasil se závěrem krajského soudu o přiměřenosti formy uloženého opatření – správního vyhoštění (zejména s ohledem na možný zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele), ani s jeho délkou.

[24] Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015 - 41).

[25] Stěžovateli bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uloženo správní vyhoštění s dobou 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[26] Podle citovaného ustanovení *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“* Rozhodnutí o správním vyhoštění lze však podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydat pouze za předpokladu, že by jím nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince.

[27] Správní orgán je podle § 174a zákona o pobytu cizinců povinen rovněž zkoumat přiměřenost rozhodnutí s ohledem na *„závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“* Není však jeho povinností věnovat se v rozhodnutí každému z jednotlivých kritérií vyjmenovaných v citovaném ustanovení, ale pouze těm, která mají pro posuzovanou věc nějakou relevanci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).

[28] V právě souzené věci je sporné jednak to, zda byl stěžovatel na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv takové povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání (a naplnil tak důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců), a jednak to, zda by bylo tímto rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, a jestli jej tedy byl správní orgán prvního stupně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněn vydat.

[29] Stěžovatel ve správním řízení i v řízení o žalobě setrvale nesouhlasil se závěrem správního orgánu prvního stupně potvrzeného žalovanou, že na území České republiky vykonával nelegální práci. Tvrdil, že mezi ním a společností BINYAPI AUTOMOTIVE s. r. o. vůbec nedošlo k uzavření pracovněprávního vztahu. Nadto jeho činnost v této společnosti nebyla soustavná, a tedy nenaplňovala jeden ze znaků nelegální práce. Poukázal k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 - 120.

[30] Nejvyšší správní soud předesílá, že uvedenou námitkou se již zevrubně zabývala žalovaná na str. 3-4 napadeného rozhodnutí a také krajský soud na str. 4 napadeného rozsudku. S provedeným posouzením se přitom kasační soud ztotožňuje a nemá k němu další doplnění. Vycházeje ze skutečností vyplývajících ze správního spisu (nejenom z předložených dohod o provedení práce, o kterých stěžovatel tvrdí, že je neuzavřel, ale rovněž ze svědeckých výpovědí L. P., M. P. a P. G.) má soud za prokázané, že stěžovatel byl se společností BINYAPI AUTOMOTIVE s. r. o. ve vztahu, který měl povahu závislé práce ve smyslu zákoníku práce, přičemž tato činnost naplňovala rovněž znaky nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, neboť jí stěžovatel vykonával bez nutného povolení k zaměstnání. Na stěžovatele se nevztahovala ani žádná z výjimek stanovených v § 98 zákona o zaměstnanosti, který taxativně uvádí případy, kdy se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona k zaměstnání cizince nevyžaduje. Nejvyšší správní soud proto na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu nemohl nepřisvědčit stěžovateli, který tvrdil, že vykonával činnost jako osoba samostatně výdělečná na základě platného živnostenského oprávnění.

[31] Nedůvodnou shledal také stěžovatelovu námitku, že jeho činnost nesplňovala jeden z atributů nelegální práce ve smyslu výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 177/2011 – 120, a to soustavnost. Stěžovatel sám výslovně uvedl, že předmětnou činnost pro společnost BINYAPI AUTOMOTIVE s. r. o. vykonával od 19. 1. 2016 do pobytové kontroly prováděné dne 17. 3. 2016 (viz Protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 17. 3. 2016) a zjevně by ji vykonával i nadále, neboť dohodou o provedení práce ze dne 1. 2. 2018 se ji zavázal vykonávat až do 31. 3. 2016. Je tedy zřejmé, že znak soustavnosti byl v právě projednávaném případě naplněn (oproti stěžovatelem uváděnému případu, posuzovanému v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 177/2011 - 120, v němž kasační soud vyslovil, že znak soustavnosti není splněn např. při jednorázové bezúplatné pomoci mezi příbuznými).

[32] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn vydat ani s ohledem na § 119a odst. 2 zákona

o pobytu cizinců, neboť by jím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života.

[33] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že také posouzením přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění se již podrobně zabývaly správní orgány (správní orgán prvního stupně na str. 13-16 svého rozhodnutí a žalovaná na str. 5-7 napadeného rozhodnutí) i krajský soud na str. 4-5 napadeného rozsudku. Ze správních rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány při rozhodování o správním vyhoštění zohlednily závažnost a druh stěžovatelova protiprávního jednání, ale i veškeré jim známé skutečnosti o stěžovatelově životě; důkladně zhodnotily i možný dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

[34] Posouzení přiměřenosti provedené správními orgány považuje kasační soud za dostatečné k učinění závěru o tom, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebude v případě stěžovatele nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života; krajský soud proto nepochybil, pokud neshledal v postupu správního orgánů prvního stupně, který stěžovateli uložil správní vyhoštění, a žalované, která toto rozhodnutí potvrdila, pochybení. Nejvyšší správní soud opět nemá k jejich závěrům žádná další doplnění a beze zbytku s nimi souhlasí.

[35] Stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území členských států Evropské unie, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). Úkolem soudu tedy *„není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“ (*viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).

[36] Zákon o pobytu cizinců odvozuje v jednotlivých případech dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie od závažnosti posuzovaného jednání cizince. V projednávaném případě byl správní orgán prvního stupně oprávněn stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců stanovit dobu, po kterou není oprávněn vstoupit na území až na 5 let; uložil však dobu 1 roku, tedy v dolní polovině sazby. Správní orgán prvního stupně i žalovaná při přezkumu jeho rozhodnutí zvažovaly při stanovení délky této doby především závažnost protiprávního jednání stěžovatele, tj. hrubého porušování pobytového režimu na území České republiky, jeho vztah s rodiči, kteří mají na území České republiky povolen trvalý pobyt,

ekonomický účel jeho dosavadního pobytu na území České republiky a ovlivnění životní úrovně jeho rodiny na Ukrajině.

[37] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní úvahy zde nevybočily z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na nich založená jsou odůvodněna logickými úvahami a skutečnosti, o které správní orgány své posouzení opřely, mají oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by správní orgány při rozhodování o době, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, svévolně překročily svoje diskreční oprávnění. Krajskému soudu, který se se závěry správních orgánů rovněž ztotožnil, proto také v tomto ohledu nelze nic vytknout.

[38] Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti krajskému soudu vyčítá, že nesprávně vypořádal žalobní námitku týkající se nezákonně provedeného dokazování ve správním řízení a nepoužitelnosti některých důkazů. Stěžovatel má za to, že ze správního spisu vyplývá, že posuzovanou činnost vykonával jako osoba samostatně výdělečně činná a správní orgány řádně neprokázaly opak. Poukazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, podle kterého je třeba protokol o kontrole jakožto listinný důkaz řádně jako důkaz provést, jinak jej nelze považovat za přípustný důkazní prostředek.

[39] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že z obecně formulované žalobní námitky (ostatně i ze související kasační námitky) nebylo zcela zřejmé, kterých důkazů se tvrzená rovněž nespecifikovaná nezákonnost jejich provedení měla týkat. Ze skutečnosti, že stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, lze pouze dovozovat, že stěžovatel vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že nesprávně jako důkaz provedl úřední záznam o provedené pobytové kontrole ze dne 17. 3. 2016.

[40] K této problematice se již vyjádřila žalovaná na str. 4 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že *[ú]řední záznam jako takový má pouze podpůrný charakter, tj. může přispět ke zjištění skutkového stavu, informace v něm uvedené však musí být zákonným způsobem podloženy, resp. v průběhu správního řízení prokázány, chce-li se správní orgán I. stupně o takové informace opírat v odůvodnění svého rozhodnutí; v tomto se tedy odvolací orgán ztotožňuje s tvrzením účastníka řízení. Ovšem je dále nutno říci, že správní orgán I. stupně po zahájení předmětného správního řízení nejenže vedl ve věci rozsáhlé šetření (ve svých úvahách v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto nevycházel z úředního záznamu o provedené kontrole jako z důkazu na němž by své závěry postavil), nýbrž důkazy (písemnosti jako např. sdělení, výše uvedené dohody o provedení práce, protokol o vyjádření účastníka řízení a protokoly o výslechu svědků), které jsou součástí spisového materiálu, byly provedeny zcela zákonným způsobem.*“ Nejvyšší správní soud s uvedeným posouzením souhlasí. Neshledal z toho důvodu pochybení ani v postupu krajského soudu, který v míře odpovídající obecnosti žalobní námitky uzavřel, že v průběhu správního řízení neshledal žádná procesní pochybení.

[41] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud nepochybil, přisvědčil-li závěru žalované, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když stěžovateli uložil ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění, a rovněž přiměřeně v rámci zákonných mezí zvolil dobu 1 roku, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území České republiky.

VI.

[42] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu